

Henrik og Pernille

LUDVIG HOLBERG

INTIMSCENEN

LUDVIG HOLBERG

Henrik og Pernille

Regi og scenografi	: Kjell Stormoen
Masker	: Chass Llach
Lys	: Haakon Espeland
Rekvisitør	: Bente Ruud
Inspisient	: Leif Erik Høiland
Sufflør	: Anne Lise Bjerkreim
Henrik	: Torfinn Nag
Arv, en gårdsgutt	: Ketil Egge
Pernille	: Gretelill Tangen
Magdelone, gammel kone	: Hilde Brenni
Leander	: Sverre Solberg
Leonora	: Unni Kristin Skagestad/ Trude Lethun Birkelund
Jeronimus, Leonoras far	: Thor Inge Kristiansen
Leonard	: Arne Knutsen

Statister: Svein Nymoen, Terje Skjørestad, Nils Vold,
Harry Evertsen.

Musikk: Georg Phillipp Telemann.

«Henrich og Pernille. Comoedie udi 3 Acter» (1724).
Forestillingen varer ca 1 time og 30 min. Ingen pause.
Turnépremiere 28. august 1984.

Premiere på Intimscenen 11. september 1984.

Fotografering og båndopptak under forestillingen er
ikke tillatt.

Programredaktør: Michael Evans. Ansv. red. Alf Nordvang.

Foto: Thor E. Espeland

Layout: Øistein Haugen

Trykk Rostrup Grafiske a.s

Dette programbladet er trykket med støtte fra Mobil Exploration Norway Inc.

Pris: kr. 5,-

Kveldens instruktør

Kveldens oppsetning er signert Kjell Stormoen, kanskje en av Teater-Norges største Holbergkjennere. Gjennom en lang karriere i teater - som skuespiller, instruktør og teatersjef, har Stormoen spilt i, instruert og laget dekorasjonene til en lang rekke Holberg-oppsetninger.

Midt i den hektiske innspurten før premieren slo vi av en liten prat med Stormoen - om hans forhold til Holberg.

- Egentlig har jeg et nokså komplisert forhold til Holbergs komedier - som jeg finner både interessante og viktige. Jeg har en privat teori: Holberg er egentlig ikke morsom. De skjebner han griper fatt i er ganske problemfylte. Komikken oppstår p.g.a. situasjonene disse arme mennesker havner opp i. Derfor er det viktig at vi får et forhold til menneskene bak komediefigurene.

Det blir ofte sagt at Holbergs bergenske bakgrunn var med på å farge hans karakter - at Henrik f.eks er en slags «tjuagutt» på bunn. Din vugge sto også i Bergen, som det heter...?

HOLBERG 300 ÅR

- Ja, og dette har vel en viss betydning for mitt forhold til Holberg - særlig til hans danske språk.

Forbausende mange av hans uttrykk kjenner jeg igjen bl.a. fra min egen bestemor. Jeg spilte Vielgeschrey i «Den stundesløse» her ved Rogaland Teater i 1949 på originalteksten - med noen endringer hist og her. Det passet meg personlig og jeg hadde glede av det. Jeg har av og til glede av å gå i museum.

- Ja for du har jo modernisert Holbergs språk nokså gjennomgående i denne oppsetningen....?

- Modernisert og modernisert, fru Blom. Mitt utgangspunkt har vært å finne frem til et tekst grunnlag som gir skuespillerne mest mulig frihet til å spille komedie. Stykket er gammelt, men hvis man spiller det med et språk som ligger nærmere det språket vi snakker til daglig, ser man også at stykkets problema-

tikk ikke er så fjern. Måten karakterene reagerer på er lik i dag - måten å ta skuffelser og gleder, osv.

I tillegg til regien, har du også ansvar for dekorasjonen til oppsetningen. Kombinasjonen er nokså uvanlig -

- Uvanlig - og ofte uheldig. Man kommer lett i konflikt med seg selv. Forutsetningen for uenighet er at man er flere. Jeg begynte i teatret for 40 år siden som teatermaler - som Pelle Schwabs assistent i Bergen. Fra høsten 1945 var jeg fast teatermaler i Trondheim og hadde ansvar for alle dekorasjonene der i tre sesonger, siden gikk jeg over til skuespilleri og instruksjon. Det har gitt mindre tid og anledning til scenografi.

Dette er ikke første gang du tegner «Henrik og Pernille» -?

- Da jeg begynte som teatersjef her i Stavanger i 1952, var det nettopp dette stykket vi åpnet med. Den gang spilte jeg rollen som Henrik, i tillegg til at jeg tegnet dekorasjonen. Også det var en turné-oppsetning.

En fordel med å ha ansvar for både regien og scenografien er at da slipper regissøren og scenografen å være uenige med hverandre -?

- Riktig, men til gjengjeld får man ulempen ved at man ikke har noen annen å skyldre på!

HOLBERG og hans teater

Som den yngste av tolv søsken ble Ludvig Holberg født i Bergen i 1684. Han mistet sine foreldre tidlig, og farens formue ble betydelig redusert gjennom flere brannulykker. 10 år gammel ble gutten tatt ut av latinskolen, og sendt til en slektning i Gudbrandsdalen.

Noen år etter kom han tilbake til fødebyen og begynte på Katedralskolen. Han tok teologisk og filosofisk eksamen i 1704, et studium som han hadde gjennomført forbausende fort. Etter en tid som huslærer dro han ut på sin første utenlandsreise, og hans reiselyst førte han senere rundt om i det meste av Europa. Der kom han i kontakt med europeisk litteratur, teater og åndsliv i det hele, på en langt mer livsnær måte enn det som var mulig i det fremdeles provinsielle Danmark.

I Italia levde han en stund sammen med en trupp Commedia dell'arte-skuespillere. I Frankrike lærte han Moliéretradisjonen å kjenne, selv om den store franske komedie-forfatteren ikke var ham ukjent på forhånd. Fransk kultur, filosofi og diktning opptok ham meget og satte senere sitt preg på hans forfatterskap.

Den ærgjerrige unge mann tok sikte på en akademisk karriere,

og slo seg ned i universitetsmiljøet i København for å kvalifisere seg for en stilling ved Universitetet. Han utga noen vitenskapelige arbeider som vakte en viss oppsikt, og ble utnevnt til professor i metafysikk. Siden fikk han professorater både i latinsk pøesi, veltalenhet og historie.

Holbergs befatning med teater ble ikke sett på med blide øyne av de fleste av hans kolleger, og fra universitetshold ble det intrigert kraftig mot ham med sikte på å få

ham fjernet. Han klarte å ri stor-
men av, men disse opplevelsene styrket ikke hans på forhånd svekede tillit til sine medmennesker, og hans private omgangskrets var ytterst liten.

Han møret seg mest i selskap med sine selvlagede komediefigurer, og det fortelles om ham at han kunne sitte i ensomhet og skrive, og plutselig bryte ut i en så overstadig latter at han hadde vanskelig for å holde seg på stolen.

Leander og Leonora
i Vilhelm Marstrands strek.

Holberg maktet i løpet av sin tid å samle seg en betydelig formue, som han igjen testamenterte til Sorø akademi.

Til takk ble han i 1747 hedret med en barontittel, noe den aldrende Holberg satte overmåte pris på.

Hans innsats kom ikke bare til å falle på komediene. Epistlene og essayene fra hans hånd var med på å grunnlegge opplysningstidens litteratur i Danmark, deres form og tone er helt i pakt med

samtidens mest radikale tendenser.

Men hvilke forutsetninger lå til grunn for Holbergs teater, hvordan var teatret organisert, hva måtte skapes av nytt for å realisere komediene og hvilke tradisjoner bygget det allerede eksisterende teater på? Frem til 1721 hadde hoffet et slags teaterprivilegium. Der gjestet omreisende - helst franske - trupper, og deres stilling som toneangivende innen teaterkunsten var sterkt befestet. Utenfor hoffkretsene hadde andre omreisende trupper forlystet brede lag av folket med voldsomme og bloddryppende dramæer, de såkalte Haupt und Staatsaktioner.

Dessuten hadde det sikkert forkommet variasjoner av de middelalderlige fastelavnsspill. Renaissanceens lærde humanister tok også teater i bruk i pedagogisk øyemed, og innen latinskolene spilte elevene klassikerne for hverandre. Men et egentlig nasjonalt teater fantes ikke. Da de kongeliges smak endret seg i retning av opera, ble den daværende hofftrupp avskjediget (1721) til fordel for tyske operagjesterpill fra Hamburg. Den uheldige truppen forlot landet, bortsett fra en av skuespillerne, Montague, som

en tid fremover opprettholdt sin lønn fra statskassen.

Som tradisjonen foreskrev i andre land, måtte det også i København et patent til for å kunne drive teater. En annen franskmann, Etienne Capion, var på dette tidspunkt i besittelse av dette. Disse to slo seg sammen om å danne den første danske scene, og i 1722 kunne teatret i Lille Grønnegade åpne offisielt.

Holberg ble forespurt om han ville skrive for kompaniet, og oppgaven må tydeligvis ha fristet og inspirert ham. I løpet av halvannet år skrev han femten komedier, deriblant Jeppe på Bierget. De fleste av intrigenes og figurene sine hadde han liggende latent i et annet verk han utga noen tid tidligere, nemlig Peder Paars. Hans interesse for Commedia dell'arte, og da særlig i den form Gherardi presenterte den i slutten av det 17. århundre hjalp ham, videre hadde lært grupperinger og ekposisjon av figurene av Molière.

Holbergs teater er illusjonenes. Det ble forsøkt å skape omgivelser for stykkets handling ved å hentyde på virkeligheten, uten å kopiere den. Dører, vinduer og tildels møblene var malt direkte på kulissene. Bare der hvor slike

Sluttscenen i Henrik og Pernille.
Tegnet av Vilhelm Marstrand.

elementer var direkte nødvendige for handlingen, brøt man med dette prinsippet. Dårlig økonomi og fastlåst konvensjon dikteret denne løsningen.

Det opprinnelige ensemblet besto av 11 medlemmer, hvorav tre kvinner. Alle de mannlige skuespillere bortsett fra en var studenter, og det er blant dem vi finner de første skapere av de udødelige Holberg-skikkelsene. Som råmateriale var disse skuespillerne gode nok, men teknisk og kunstnerisk var de temmelig uferdige. Den eneste med teatererfaring var Montague, men til

gjengjeld snakket han et ytterst slett dansk. Alle disse ytre forhold er viktige å ha i mente når vi nå skal forestille oss hvordan Holbergs komedier kan ha virket på sin samtid.

Virksomheten i Lille Grønnegade holdt ikke ut i mange år. I 1728 brant København. Teatret ble riktignok ikke rammet, men ødeleggelsene var så store at offentlig støtte ble umulig. Dertil kom at pietistene så i brannen en Guds straff. Dramaet ble utpekt til syndebukk, og patent ble trukket tilbake.

I 1746 ble et nytt teater-patent utstedt, og et nytt foretagende kom i gang på Kongens Nytorv. (Ble senere Det Kongelige Theater). Dette skulle fortsette Holbergs «fortjenstfulle virke».

Holbergs scene ligger langt fra Shakespeares formale utgangspunkt, og like langt befinner den seg fra den senere realisme. Den videreførte den tradisjonelle komediestilen og kanskje det viktigste: den skapte et fruktbart grunnlag for teatrets videre utvikling i Tvillingrikene.

Jan Føyner

Kveldens forfatter:

En merkelig reise

Ludvig Holberg er opplysningstidens fremste representant i Norden. Som vår første essayist og dramatiker innleder han en ny epoke i vår åndshistorie. Han har imidlertid røtter i en tid langt mørkere enn vi pleier å forestille oss.

Dansken Jens Kruuse beretter om dette i utdraget fra «Holbergs historier» (Gyldendal Norsk Forlag, 1972. Oversatt av Carl Fredrik Engelstad).

Ennå idag, midt på sommeren og med bil og motorferger, flotte broer og gode hoteller, er det en ganske besværlig eller ihvertfall omstendelig og dramatisk reise fra Gudbrandsdalen over Otta og Bøverdalen til Sognefjorden, den dype, mørke, og videre til Bergen. Jotunheimens jetter lurer der oppe, veiene snor seg, i strålende sommersonne kan man se snefonner langs veien, elvene raser, eldgamle gårder står tunge, brune, med sitt mørke treverk, evindelige som de har gjort det fra middelalderen.

En stor og hard tur nå.

Den har ikke vært det minste behagelig for snart 275 år siden, da en 14 års gutt skulle gjøre den.

Han kom fra Fron, høyt oppe i Gudbrandsdalen. Der hadde han bodd etpar år. Der må han ha møtt den solide middelalder i de norske daler og fjorder. Mørke og fare truet overalt. I kirken sang de om det. Ved andaktene fikk de det utlagt og forklart. Han bodde i prestegården.

Det kom ikke noe bidrag til hans underholdning, så hans slektninger sendte den foreldreløse og etter byens brann pengeløse gutten tilbake til Bergen.

En 14 års gutt i 1698, liten og spinkel mellom mørkt og truende trolldom og mektige ville vidder oppe over den trange dalen. Usikkerhet og angst overalt, truende død overalt.

Denne gutten, hvis fødselsdag vi feirer hvert år i Norge og Danmark og som het Ludvig Holberg, reiste fra middelalder og barokk-tid inn i det attende århundre.

Merkelig nok har vitenskapsmennene ikke tenkt stort over den reisen. De har lært oss, og vi kan blant annet se det i deres store verker og i skolebøkene våre, at noe etter år 1700 ble det «Holbertid» i Danmark-Norge, og det betyr rasjonalisme, klokskap, naturret, sunn fornuft. Det blir markert ved at litteraturhistorier begynner med et nytt avsnitt så snart det er det 18. århundre.

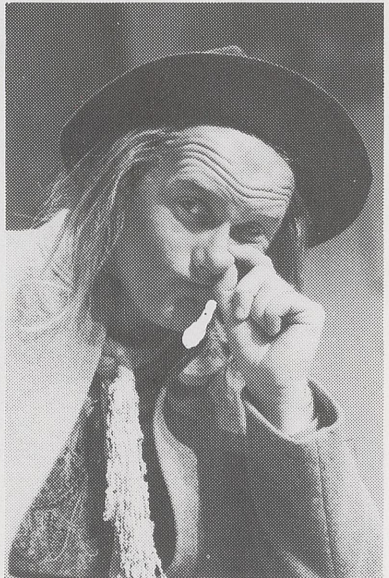
Men han hadde jo bagasje med, den foreldreløse gutten, på sin vei gjennom de mektige fjellviddene. Han sprang ikke ut av noen Zevs-

fornuft panne. Vi skal kanskje tenke på at han tross alt kom fra Kingos tid og levde i Brorsons - når vi da vil tenke litterært og dansk. Men heller ikke det er nok, vi må også tenke norsk. Vi må huske på at mens han var fra 12 til 14 år, levde han der oppe i dalen, hvor folkets liv var middelalderlig, og hvor det geistlige skikt, som han tilhørte som gutt i prestegården, var preget av gammel rettroenhet og barsk barokk.

Der hvor den isgrønne Lågen bruser ned gjennom passet ved Kringen og videre ned mot Fron, fore-

går Sigrid Undsets Kristin Lavransdatter. Den middelalderverden lå ikke langt bak 1698. Heden-skap og kristendom, trolldom og fjellenes velde - det var der alt sammen. Daler og fjell, som lille Ludvig reiste gjennom dengang, er stavkirkers og dikteres hjem, om disse områdene har Snorre fortalt i sin kongesaga, inne i Vågå-dalen hører Edvard Storm til, han som siden skrev visen om herr Sinclair og andre døle-viser av stor finhet. I norsk bondesinn - det er lett å se den dag idag og ikke minst lett å se i norsk bondekunst gjennom tidene - er noe klart og lett og vittig og yndefullt forenet med det vi danske mest tenker på som norsk: velden, strengheten, storheten.

Alt dette må vi forestille oss at gutten hadde opplevd. Og vi må forestille oss ham i kirken og i prestens stue, med en bakgrunn av Petter Dass og hans strenge, klare diktning om døden og dagen og troen, forestille oss ham der han hører på prekener etter Jesper Brochmands oppskrift om mennesket behersket av djevelen, og med skrifter om varsler og kometer, misfostre og annen uhygge som lesning, med svartebøker og beske, djevlelske syner, som prester, proster og bisper tok høyst alvorlig, Køge huskors, Thisteds besettelse, overtro og hekseprosesser, dirrende redsel i sinnene, salmer om uro, ve og

nød, plage og død, om lik og djevel, sykdom, sorg og smerter, med het smertefull Jesus-dyrkelse, glødende intensitet, advarsler om helvetes pine - alt dette på bakgrunn av de ville, barske fjell, de dype daler og bøndernes middelalderliv.

Holberg sprang ikke frem i annet bind av en litteraturhistorie. Han reiste som 14-åring den lange veien opp gjennom Gudbrandsdalen, Bøverdalen og inn under Galdhøpiggen, Norges høyeste fjell, overnattet kanskje på den eldgamle skysstasjonen Røys-

heim før reisen ned mot det innerste av Sognefjorden, Lysterdalen, hvor major von Krogh bodde på sin gård Flathammer.

Der skulle gutten overnatte, han var av slekten.

Akkurat 30 år etter skrev han og fortalte om den natten. Det er merkelig lesning, av mange grunner. Før det første er det en herlig historie, ja, en komediesituasjon, behandlet som om der var tilskuerere (han skrev levnets-brevet ganske få år etter komediene), og så er det noe annet ved den også. Men først den gode historien.

I familien Krogh var det tre sønner, og de hadde en huslærer som het Rasmus. Samme Rasmus var en meget fuktig broder, og kjent i hele omegnen for å være det.

Nå skjedde det, at de fire fetterne skulle sove i samme rom som Rasmus, som kom sjanglende hjem temmelig bedugget etter at lyset var slukket, og slengte seg på sengen med klær og sko på. Den yngste av majorens gutter skulle dele seng med læreren, og dette kunne han naturligvis ikke like. Derfor kravlet han ganske stille, og uten at de oppdaget det,

over i de andre guttenes seng og la seg på tvers av fotenden.

Da han hadde sovet en times tid, kom han vel i søvne til å sparke unge Ludvig på bena. Denne fór opp, vekket de andre også og fortalte dem at det spøkte, og nå ble de alle sammen så forskrekket at de innbilte seg de hadde en skokk djevler omkring seg og djevelen (den vesle gutten som hadde voldt alt oppstyret og ikke visste det) våknet naturligvis også «og blev ligesaa bange som vi andre, og siden han laa der for sig selv, bildte han sig ind, at han allermeest stod i Fare for Spøgelset, og at ville blive den første, som Fanden vilde slæbe af med». Han lå helt stille, men han prøvde å krype lenger opp i sengen til de andre, og det ble de enda mer hysteriske over, «saa vi syntes fast, at alle Helvedes Spøgelser havde bespændt os».

Der lå de, elendige av redsel, var livredde for alt, forestilte seg det frykteligste, ba uavlatelig alle de bønner de kunne, Fadervår og bordbønner om hverandre; ingen turde kny eller rope om hjelp, «indtil den Tiid imellem Hanegal og Dagningen, da blev vort Spøgelse utaalmodigt, og sprang op af Sengen, raabende himmelhøyt. Skolemester; hielp os, der er et Spøgelse herinde hos os». - Og alle stemte de i, fikk vekket Rasmus som ble like så redssla-

gen, indtil dagens lys endelig hjalp dem.

Det er historien, og den er god. En farse, ikke minst med den avstand og ironiske stil Holberg kan fortelle den i.

Og allikevel: det skjedde jo! Historien er et vitnesbyrd om hvilke forutsetninger Ludvig Holberg dro ut i verden med. Skrekken var virkelig nok. Den utløste alt det som var realiteter for ham. Den er kanskje latterlig i vårt lys og i den fornuftshungrende professors, men den var alvorlig den natten for fire redselslammede gutter og den fulle læreren deres.

Da Holberg fortalte dette, tilføyde han (stadig sitert efter den gamle oversettelsen av hans latinske levnetsbrev): «Heraf kom det, at jeg i lang Tid negtede, at

der var noget Spøgelse til», hvorpå han fortsetter med å resonnerer over forholdet mellom tro, overtro, iakttagelse, skrekk og bedrag.

Der står: «...at jeg i lang Tid negtede», i lang tid? Vil det si at han ikke er så sikker mer? I den latinske teksten ser det enda sterkere ut: *Hinc comperto errore negabam diu contumaciter existentiam spirituum*», hvor nøkkelordene er *diu* og *contumaciter*, for *diu* betyr nettopp et avgrenset tidsrom, en tid, en periode, men altså noe avsluttet i skrivende stund, og *consumaciter* betyr med stedighet og med hovmod, et ordvalg som jo nettopp tyder på at den mer erfarne Ludvig Holberg kanskje tar avstand fra den ganske unge fornuftige resonne-

rende person, som av denne ene opplevelsen trakk slutninger imot eksistensen av ånder.

Man skal ikke legge alfor meget i det, men stedet er egnet til å bekrefte for den tenksomme, at vi nok bør overveie å studere den periode som ble Holbergs bakgrunn, fatte den åndshistorisk og menneskelig, for det var den han møtte opp med da det nye århundre skulle begynne.

For bak den muntre beretningen om denne hendelsen inne i bunnen av Sognefjorden ligger jo en hel verden av demoni. Han hadde nok ikke glemt den. Den fulle Rasmus skolelærer, de redselsslagne guttungene, mørket i soverommet - det er vel en del av det menneskes liv som på engstende vis skildret så meget komisk vanvidd.

Det kunstneriske personale

Kunstnerisk leder: Alf Nordvang - **Scenograf:** Per Fjeld - Elma Gjendem (perm.) - **Dramaturg:** Michael Evans - **Maskør:** Chass Llach - **Barneteaterleder:** Elsa Nordvang - **Skuespillere:** Mette Langfeldt Arnstad - Øyvind Bang Berven (perm.) - Trude Lethun Birkelund - Hilde Brenni - Ketil Egge - Marit Grønhaug - Jan Grønli - Ragnar Holen - Ketil Høegh - Annerut Joner - Arne Knutsen - Ilse Kramm - Thor Inge Kristiansen - Arne Langaas (perm.) - Brit Lossius - Torfinn Nag - Edith Ottosen - Morten Røhr (perm.) - Ole A. Simensen - Unni Kristin Skagestad - Kjell Stormoen - Karl Sundby (perm.) - Sverre Solberg - Gretelill Tangen - Ingrid Valvik - Frank Weylert.

Det tekniske personale

Administrasjonen: Alf Nordvang (**teatersjef**) - Ingvald Haaland (**økonomisjef**) - Berge Borrevik (**intendant**) - Karl A. Helgesen (**salgsleder**) - Michael Evans (**pressesekretær**) - Ulla Backlund (**produksjonsleder**) - Henning Nygaard (**teknisk leder**) - Helga Lockert-Hansen (**førstesekretær**) - Ernst Andersen (**økonomisekretær**) - Irene Hermansen (**kontorassistent**) - **Barneteatret:** Bjørg Oddny Bergjord - **Malersal:** Egil Waldemar Hagen - Svein Frøystein - **Systue:** Brita Sæbø (**kostymesjef**) - Kari Helene Gryte - Aud Idland - Jess Thorsen (**skreddermester**) - Randi Vangsnes - **Snekkerverksted:** Hans Gabrielsen - Lars Knudsen - **Vaktmestre:** Ole Birkedal - Per Morten Vareberg - **Rustmester:** Einar Knutsen - **Lys:** Haakon Espeland - Børge Gilje (**elektriker**) - Alf Egil Langleite - Torill K. Lund - Reid Rossnes - **Maske- og frisørsalong:** Aud Kavanagh - **Inspisienter:** Elisabeth Johansen - Håvard Knoph - Leif Erik Høiland - **Sufflører:** - Anne Lise Bjerkreim - Åshild Helgevold - Gudrun Johansson - **Rekvisitører:** Torgeir Molaug - Svein Nymoen - Bente Ruud - Kristin Harbo - **Scenen:** Harald Czybulla (**overscenemester**) - Harald Røed (**scenemester**) - Magnus Berge (**tømmermann**) - Lasse Markhus - Anders Osmundsen - Harry Evertsen - Terje Skjørestad - Per Knutsen - Nils Vold - Magne Voll (**tømmermann**) - **Resepsjon og billettluke:** Solveig Bergsaker (**salgssekretær**) - Turid Alfsen - Ruth Larsen - Lillian Nilsen - Gerd Vasseng - **Publikumsfoyer:** Henny B. Hagelund - Gudny Nilsen - Rigmor Nilsen - **Kantine:** Ingerid Westlye - **Rengjøringshjelp:** Kjellaug Fosså - Kora Jensen - Elisabeth Kyllingstad - Wenche Johannessen - Brit Klingsheim.

Rogaland Teaters styre

Formann: Lars Vaage - **Varaformann:** Hall Guttelvik - **Medlemmer:** Bitten Bergesen - Harald Hermansen - Leif Måsvær - **Varamedlemmer:** Ivar Folgerø - Marit Orheim Mauritzen - Astrid Tønnesen - Torgny Vaaland - Stein Åros - **Representanter for de ansatte:** Ketil Egge - Svein Nymoen - **Vararepresentanter:** Ragnar Holen - Ingrid Valvik - Torill K. Lund - Jess Thorsen.

KASTER DU REKVISITTER?

Rekvisitter, er alle mulige og umulige ting i en forestilling. Store og små, nye, gamle eller ødelagte ting. Alt fra fyrstikkesker til musikkinstrumenter. Melkeflasker, gamle ukeblader, briller, klokker, støvsugere, fyllepennar, blomsterurner, vesker, bøker. Alt i tre, plast, glass, stoff og metall. Brukting eller nips. Ikke kast en ting før du har ringt 04-528075 og snakket med en rekvisitter. På forhånd takk!

Rekvisittavdelingen

Mobil på Straen

Straen er en vesentlig del av Stavanges miljø. Bydelen langs byfjorden har alltid vært nært knyttet til sjøen, først gjennom selskutenene, så hermetikkindustrien og nå i dag oljevirksomheten. Mobil har også lange tradisjoner. Vi har drevet med olje og oljeutvinning siden 1860-årene. Da vi fikk anledning til å restaurere den tradisjonsrike Crossed Fish bygningen på Straen og senere John Braaerlands Hermetikfabrik som hovedkvarter, var det derfor med stor glede. Vi har ikke vært så lenge på Straen og vi er ikke akkurat siddiser. Men, som siddisene har også vi sans for tradisjoner.

Mobil – Operatør for Statjordfeltet